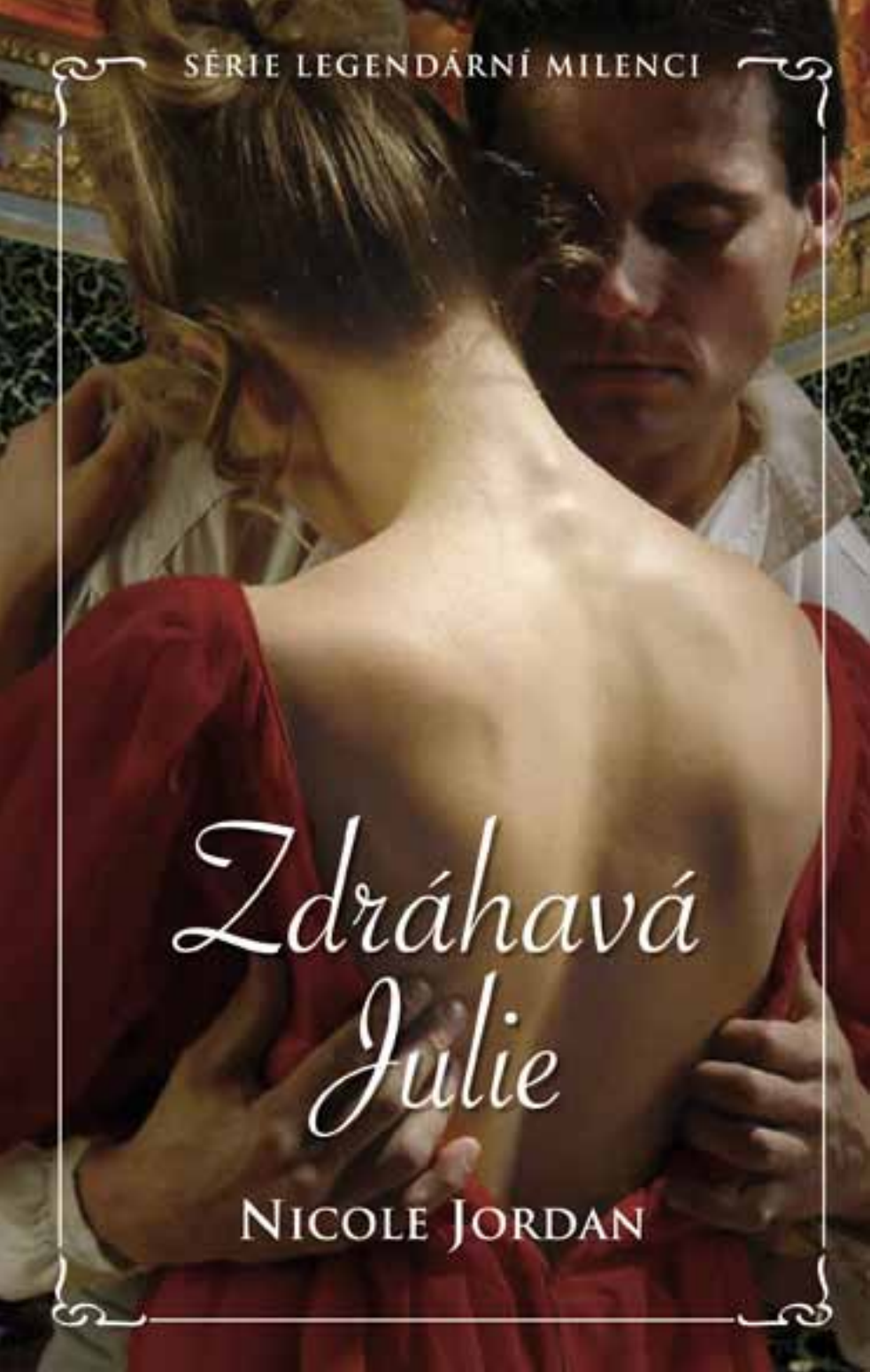

SÉRIE LEGENDÁRNÍ MILENCI

*Zdráhavá
Julie*

NICOLE JORDAN

Zdráhavá Julie

NICOLE JORDAN

2013

Copyright © 2013 by Anne Bushyhead
Translation © 2013 by Dana Chodilová
Cover design © 2012, 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického original LOVER, BE MINE,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2013,
přeložila Dana Chodilová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Jiří Ryška
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-909-7

1

LONDÝN, ČERVEN 1816

Ano, je to učiněná kráska, ale za to, že podlehl jejímu půvabu, si může jen a jen sám.

Lord Jack Wilde v duchu pobaveně zaklel a přes matně osvětlenou zahradu si dál měřil svoji oběť. Navzdory zdravému rozumu a pudu sebezáchovy bezhlavě padl do pastí svých příbuzných, těch dohazovaček. Měl v plánu si dotyčnou mladou dámu jen prohlédnout a bez jediného ohlédnutí zmizet. Avšak Sophie Fortinová ho zcela zaujala.

Jack si zvolna povzdechl a pozoroval úchvatnou slečnu Fortinovou v zápalu temperamentního lidového tance. Tušil, že se v ní skrývá mnohem víc než jen pouhá krása. Měla zářivý úsměv, žhavé ženské kouzlo a rozkošné tělo, které uvádělo do varu všechny jeho mužské pudy.

Chtěl ji, o tom nebylo sporu. A co hůř, popadla ho touha dozvědět se o ní mnohem víc.

Pokoušel se ty vilné myšlenky krotit, zvažoval možnosti a vzpomínal na zapálenou předpověď sestřenice Skye.

„Slečna Fortinová není žádná chamtivá lovkyně manželů, jak si o ní možná myslíš, Jacku. A rozhodně není ani přizpůsobivá husička – přijdeš na to sám, pokud se někdy uvolíš a setkáš se s ní. Zalíbí se ti, na to vezmi jed.“

Jackovi se dnes večer nepovedlo ke slečně Fortinové ani přiblížit, natož se jí představit. A kvůli letité nevraživosti vládnoucí mezi

jejich rodinami musel dokonce použít lest, aby se na maškarní bál její pratety vůbec dostal.

Vplížit se do nepřátelského tábora v přestrojení, to je pěkně zbabělý způsob, jak si jít prohlédnout možnou partnerku, pomyslel si Jack cynicky. A přece tu stál, oděný jako pirát dobrodruha, a zvažoval, že skoncuje se staromládenectvím.

Musel se zbláznit. Nebo ho někdo očaroval.

Prostředí nasvědčovalo spíš tomu druhému. Zahrady londýnského sídla Sophiiny pratety se proměnily v kouzelný taneční sál pod širým nebem, zalitý jemnou září pestrobarevných luceren. A slečna Fortinová – ach, ta vyčnívala z davu maskovaných tanečníků jako diamant z hroudy uhlí.

Jack od ní nedokázal odtrhnout oči, zvlášť proto, že mu připadala plná protikladů.

Zvolila zářivý diadém a pavučinkově jemné splývavé princeznovské šaty, a přece ten kostým nemohl soupeřit s jejím půvabem. Vlasy měly běžný hnědý odstín, ale lesklé vysoko vyčesané kadeře jako by žily vlastním životem. Oči jí zakrývala maska, nedokázala však utajit jemné rysy tváře ani smyslná ústa své nositelky.

Slečna Fortinová byla prostě sličná přesně v duchu pověsti, která ji předcházela. Navzdory Jackovu očekávání jí ovšem scházel chlad a odtažitost. Naopak, kypěla životem, energií, srdečností.

A k tomu všemu ještě přívětivým, laskavým úsměvem.

Nečekal u ní takovou vitalitu, natož laskavost či vlídnost. Podle toho, co o ní věděl, si představoval buď poddajnou slečinku, nebo vypočítavou kariéristku. Proč by se jinak nechala prodat vdovci, dvakrát tak starému jako ona, za vévodský titul?

Jack ji pozoroval a lámal si hlavu, jak jen mohl mezi letošními neslanými nemastnými debutantkami přehlédnout takový klenot. A proč ho, k čertu, tolik ohromila? Poznal už pěknou řádku úchvatných krás, mnohé i v posteli. Nestávalo se často, že ho žena na první pohled tak přitahovala – natož nezkušená dívka, jež sotva opustila školní škamny!

A Jack manželku rozhodně nehledal, zralou ani mladičkou. K setkání se slečnou Fortinovou se uvolil pod nátlakem.

A to všechno výhradně vinou houževnaté snahy adoptované sestry Katharine a nejmladší sestřenky Skye. Před Kateinými romantickými plány by zbledl i sám Napoleon Bonaparte, pomyslel si Jack. Tažení za bratrovou ženitbou zahájila minulý týden, hned ráno po svatbě jejich bratra Ashtona, v níž měla také prsty.

Když byla Kate menší, rodina si ji za ty romantické pikle pobaveně dobírala. Ale poslední výplod její fantazie, to byla vyložená absurdita. Kate si vybájila teorii, že pět Wildeových bratranců a sestřenic – Ashton, Quinn, Jack, Skye a ona samotná – naleznou pravou lásku po vzoru legendárních mileneckých párů historie.

Přes všechna očekávání se Ashovi nedávno povedlo zamilovat se do své „Popelky“, slečny Maury Collyerové ze Suffolku. Pro Jacka nebyl určen žádný pohádkový příběh, ale jedna ze Shakespeareových nejznámějších tragédií – s ním v roli Romea a slečnou Fortinovou coby Julií.

„Copak jsi úplně přišla o rozum, Kate?“ byla jeho první reakce poté, co se jí dosyta vysmál. „Přece po mně nemůžeš chtít, abych sehrál romantického hrdinu a na konci umřel.“

Nesdílel neotřesitelnou sestřinu víru v romantický osud. A i když býval svolný k leccemu, setkání se slečnou Fortinovou se urputně bránil.

Kate a Skye spustily nekonečné chvalozpěvy, aby v něm probudily zájem.

„Sophie Fortinová má krásy na rozdávání,“ prohlásila Kate.

„Je chytrá a laskavá,“ přidala se Skye.

„Nemůže za to, že se rodiče rozhodli zajistit jí titul,“ poznamenala jeho sestra už bůhví po kolikáté.

Jack to ještě pořád nebral vážně. Ta Fortinovic dívka bude pořádně neprůbojný žabec: svolila, že se provdá za staršího šlechtice, který už jednu ženu pochoval!

„K oficiálním zasnubám ještě nedošlo,“ namítla Skye. „Musíš zasáhnout hned, Jacku, a zachránit slečnu Fortinovou před svazkem bez lásky, než bude pozdě. Jakmile se zasnoubí s vévodou, nemůže se ve vši poctivosti zamilovat do *tebe*.“

„Její poctivost nebo nepoctivost mě nezajímá,“ nedal se ovlivnit Jack.

„Jen nám slib, že se s ní sejdeš,“ žebrale Kate.

Vytrvale vzdoroval, poddal se teprve přede dvěma dny. Tehdy si ho Skye vyčíhala a zahнала do kouta, když po svítání opouštěl dům. Hrozilo mu, že se opozdí na závod dvoukolek, hlava mu třesla z přemíry brandy předchozího večera. Prakticky o sestřenici zakopl, tábořila totiž u jeho předních dveří.

Nekompromisně ignorovala Jackovu neskrývanou snahu se jí zbavit. Odmítla ho opustit, dokud z něj nevymámí slib, že se se slečnou Fortinovou sejde.

„Viš přece, že to nevzdám, Jacku,“ zazpívala sladce, „takže si raději ušetři práci.“

Pro vlastní klid a sebezáchovu se poddal, věděl, že by mu příbuzné jinak nedaly pokoj.

Ten maškarní bál posloužil jako ideální příležitost k pozorování. Pirátský převlek mu umožnil dostavit se bez pozvání a svobodně pátrat na nepřátelském území. Mohl využít anonymity, prohlédnout si slečnu Fortinovou a zhodnotit ji sám. Masky se odloží až o půlnoci, tehdy už bude dávno pryč.

Dnes večer sem dorazil, jen aby dokázal, že směšná Kateina teorie je k ničemu. Ten plán bohužel rozmetala na kousky samotná jeho oběť, zvláště svým úchvatným úsměvem. Sálalo z ní cosi, co Jacka proti jeho vůli uchvacovalo a přitahovalo.

Teď už aspoň chápal, jak se ten ovdovělý věvoda mohl tak zbláznit a usmyslet si, že požádá o ruku o tolik mladší, prostou a nemajetnou dívku.

Jackovi neušlo, že její pleť připomíná slonovou kost bez jediné poskvrnky, rty má plné a zralé. S chutí by ta lahodná ústa líbal. Vlastně by ho těšilo dělat se slečnou Fortinovou mnohem víc než ji jen líbat.

Na chvíli popustil uzdu fantazii. V živých barvách viděl to potěšení ležet s ní, cítit, jak se pod ním rozpaluje, spojit se s ní ve vášnivě agonii...

Ale *manželství*? Jack se málem otrásl. *Bože chraň.*

Pomyšlení, že by se Sophie Fortinová mohla stát jeho partnerkou a důvěrníci, bylo víc než směšné. Nemínil se nechat polapit

do osidel námluv, natož manželství. A přece byla až příliš svůdná na to, aby odolal.

Právě v tu chvíli skončila skladba a tanečník slečny Fortinové ji s úklonou opustil. Osaměla, ohlédla se přes rameno a přistihla Jacka, jak ji sleduje z rohu zahrady.

Setrvala na něm pohledem. Čekal, že se ze stydlivosti či rozpaků obrátí, ale znovu ho překvapila, když si to k němu najednou namířila.

Zastavila se u něj, vzhledla k jeho masce, pokoušela se skrz ni zahlédnout oči. „Znám vás, pane? Psala jsem pro tetu Pennantovou pozvánky a nevzpomínám si, že by někdo na seznamu hostů odpovídal vašemu popisu.“

Pirátský kostým sice nedokázal zatajit výšku ani atletickou stavbu těla, Jack přesto věřil, že je jeho totožnost v bezpečí; maska mu zakrývala skoro celou tvář a šátek tajil hřívu černých vlasů.

„Ne, dosud jsme se nesetkali, slečno Fortinová,“ odpověděl, pobavený jejím přímým jednáním. Tak neohroženě se postavit cizímu muži, něčeho podobného byly schopny jenom ženy z jeho rodiny.

„Nechcete mi tedy vysvětlit, proč mě už víc než dvacet minut sledujete?“

Ta smělost na něj zapůsobila, ale odpověděl se svým obvyklým ležérním šarmem. „Je snad divné, že si muž vychutnává pohled na krásnou mladou ženu?“

Troufalá lichotka mu vynesla jen lehký skeptický úsměv. Shlédla na šavli, kterou měl uvázanou u pasu. „Hrozí mi snad nějaké nebezpečí? Je známo, že piráti berou rukojmí pro výkupné a se zlotřilými záměry unášejí panny.“

„Pokud se dobře pamatují, žádnou poctivou pannu jsem neunesl už od minulého úterka.“

K jeho potěšení se znovu kouzelně usmála, ale než stačila odpovédět, ozval se hlas jejího pochybného nápadníka, vévody z Dunmoru.

„Tady jste, má drahá,“ pronesl Dunmore laskavě. „Pro příští sadu tanců jste mi slíbila svou něžnou ručku, pamatujete si?“

Ten muž měl pravidelnou, dost pohlednou tvář, ale řídnoucí vlasy mu na spáncích šedivěly. Oslavil už čtyřicítku a blížil se k padesátce, byl vyšší než průměrní muži, aristokratické držení těla však poněkud kazilo mírné bříško.

Po krátkém zaváhání odpověděla slečna Fortinová se zdvořilým úsměvem: „Ano, jistěže si pamatuji, Vaše Milosti.“

Když Jack viděl zářivý úsměv, který vévodovi věnovala, pocítil nevysvětlitelnou žárlivost. Jak absurdní! Na její přízeň přece nemá nejmenší nárok.

I vévodu možná zasáhla žárlivost, protože střelil po Jackovi ostrým pohledem, než nabídl dámě rámě.

„Kdo byl ten pirát?“ zjišťoval Dunmore, když ji odváděl.

„Vlastně ani nevím,“ slyšel ji Jack říkat, zatímco se se svým kavalírem chystala k tanci na travnatém parketu.

Hudba spustila valčík. Jack ten párek pobaveně sledoval a uvažoval, co slečna Fortinová na vévodovi z Dunmora vidí kromě zářného titulu a majetku.

Na první pohled jim to v tanci neladilo. Dunmore byl pozoruhodně nemotorný a ustavičně jí šlapal na střevíčky. Tvářila se jakoby nic, dokud jí na noze nepřistál potřetí, pak už nedokázala potlačit bolestnou grimasu.

Dunmore si zřejmě uvědomil, že jí ublížil, protože se zastavil a začal se horlivě omlouvat. „Má drahá, snažně vás prosím, promiňte mi mou nešikovnost. Obávám se, že se těm mladým nevyrovnám.“

Slečna Fortinová se přinutila k úsměvu. „O nic nejde, Vaše Milosti. Spouště lidí připadá valčík obtížný, je to přece jen nový tanec. Co kdybychom toho nechali?“

Když Dunmore ochotně souhlasil, popošli z parketu, zůstali stát a povídali si, dokud kousek neskončil. Chvilíčku nato se omluvila.

Namířila si to k domu a Jack viděl, jak se snaží nekulhat. Nasedla lhostejný výraz, ale očividně trpěla.

Napadlo ho, že by jí mohl pomoci. Vklouzl za ní dovnitř, zahlédl ji, jak se belhá chodbou a mizí v jedné dveřích. Sledoval ji, zvědav, co má za lubem.

No jistě, uchýlila se samozřejmě do knihovny, pomyslel si Jack, když se zastavil na prahu. Lampa na stole svítila, nepochybně kvůli hostům plesu. Viděl, jak se slečna Fortinová vděčně svezla na pohovku.

Sklonila se, povytáhla si sukně ke kolenům, stáhla si levý taneční pantoflíček a punčošku. Zašeptala cosi nesrozumitelného, sundala si masku, snad aby lépe viděla, a zkoumala zraněné prsty.

Znovu se bolestně zašklebila a Jack popošel dál. „Můžu vám nějak pomoci, slečno Fortinová?“

Překvapeně sebou trhla a ostražitě si ho měřila, zatímco se k ní blížil. Aniž čekal na souhlas, klekl si vedle ní a uchopil její bosou nožku.

„Dovolte,“ řekl a nedbal na to, jak zalapala po dechu nad jeho troufalostí.

Viděl, že jí krvácí malíček. „Bolí, když s ním pohnete?“ zeptal se a jemně to vyzkoušel.

„Ano, ale dá se to vydržet.“

„Pak je jenom pohmožděný, ne zlomený,“ prohlásil. „Do týdne se jistě zahojí. Věřte mi, mluví ze mě zkušenost, v mládí mě zranila spousta okovaných kopyt.“

Nahmatal konec šerpy, kterou měl kolem pasu, odtrhl pásek látky a tím provizorním klůčkem jí otřel krev.

„Můžete si tím ovázat ránu, dokud se nedostanete k pořádnému ošetření.“

„Děkuji vám,“ zamumlala.

Po těch vděčných slovech udělal Jack tu chybu, že vzhlédl. Tvář měla tak blízko, až ztuhl.

Má nádherné oči, uvědomil si. Zářivé, s hustými řasami. Jejich temně modrá barva přecházela skoro do fialové.

Jak je to možné, tak fialové oči? pomyslel si Jack podrážděně a snažil se odolat jejímu půvabu. Zblízka byla ještě sličnější, než si zprvu uvědomoval, a jeho tělo na to náležitě zareagovalo. Projela jím mocná touha, jakou nepamatoval.

V sebeobraně nasadil strohý tón: „Proč jste Dunmoreovi dovolila, aby vás pošlapal a skoro zmrzačil?“

I ji zarazila jeho blízkost, ale dotaz ji nezaskočil. „Ze zdvořilosti, když už to musíte vědět. Bylo by netaktní upozorňovat na jeho nedostatky. Dunmore nemůže za to, že je mizerný tanečník. Někteří lidé jsou zkrátka prokletí, mají obě nohy levé.“

„Jeho postavení a majetek zřejmě vyváží spoustu nedostatků,“ vyhrkl Jack zatrpkle. „Nevede vás k soucitu právě to? Proto se za něj chcete vdát?“

Nevěřicně na něj hleděla. „Ale kdepak. Vévoda je tuze laskavý člověk. Nechci zranit jeho city.“

Když Jack skepticky mlčel, přimhouřila oči. „Proč se o to zajímáte?“ Neodpověděl, a tak se začala vyptávat sama: „A kdo vlastně jste?“

Jack si sundal masku.

„Ach, to jste vy,“ prohlásila, očividně ho poznala. Zvláštní bylo, že se nelekla, jak čekal, naopak se jí zřejmě ulevilo, protože se na pohovce opřela a zamýšleně si ho měřila.

„Pochopil jsem dobře, že mě znáte?“ zeptal se.

„Skandálního lorda Jacka Wildea zná každý.“

„Ale přímo jsme se snad nesetkali? Vás bych si myslím pamatoval, slečno Fortinová.“

„Ne, dosud jsme se nesetkali. Během sezóny jsem vás viděla na plesu u Perryových, ale vy jste si mě ani nevšiml.“

„Nedovedu si představit, jak je to možné,“ přiznal upřímně.

„Možná proto, že jsem byla oblečená v bílém. Debutantkám se vyhýbáte jako moru.“

Tomu se usmál. „Obvykle ano.“

„Já jsem se vám toho večera také vyhýbala, protože mě před vámi varovali.“ Když povytáhl obočí, vysvětlila to. „Naše rodiny dělí tři generace dlouhý svár na život a na smrt, vzpomínáte si?“

„Ach ano, ten svár,“ povzdechl si Jack. Jeho prastrýc zabil jejího pradědečka v souboji o ženu a pak se svou vytouženou utekl do amerických kolonií.

„Odjakživa toho zákazu lituji,“ pokračovala slečna Fortinová melancholicky. „Moc ráda bych poznala lady Katharine a lady Skye, ale nesmím se s nimi přátelit.“

Ušklíbl se. „Vy vždycky děláte, co máte nakázáno?“

Odpovědi se vyhnula. „A vy *nikdy*? Ne, odpovídat mi nemusíte. Podle všech zpráv porušováním pravidel přímo žijete.“

„Jaké zprávy máte na mysli?“

„No, všeobecně se o vás říkají různé věci. Prý jste ostudně neuctivý prostopášník, který by okouznil i ptáky na stromech – aspoň samičky. Je-li pravda jenom půlka toho, co se o vás povídá, měla bych se obávat o svou čest.“ Jako by si najednou uvědomila nevhodnost celé situace, stáhla si sukně zpátky přes kolena. „Neměla bych teď s vámi ani mluvit.“

„Takže se snad s jakotem rozběhnete pryč?“

Zářivé oči jí půvabně a frivolně zajiskřily. „To ne. Po celý večer jsem se chovala jako svědomitá dcera. A moc ráda bych zjistila, proč se vy bavíte se *mnou*. Co vás přivedlo na tetin ples, vážený pane? Co chcete?“

Chci vás, krásná dámo, napadlo ho nečekaně.

Ta prudká touha nevěstila nic dobrého pro původní plán, to si Jack uvědomoval. V duchu se té ironii zasmál, ale probudily se v něm všechny mužské majetnické pudy.

Usoudil, že nejlepší obranou bude pravda, a upřel pohled na její svůdná ústa. „Přišel jsem, protože jsem slíbil sestřenici, že vás políbím.“

Uplynulo několik chvil, pak zamrkala. „Co prosím?“

„Neslyšela jste mě?“

„Ale ano, slyšela. Jenom se mi nechce věřit, že to myslíte vážně.“ Naklonila hlavu půvabně k rameni. „Proč byste sliboval takovou věc? Šlo o nějaký žert?“

„Ne.“

„Pak tedy chcete vyhrát sázku? Vsadil jste se, že mě svedete?“

Pokud měl v úmyslu vyvést ji tím troufalým prohlášením z míry, pak se přepočítal. Sophii Fortinovou ani trochu nezastrašil. „Ten slib neměl s žádnou sázkou nic společného.“

„Přiznám se, že vám moc nevěřím,“ poznamenala stále pobaveně. „Říká se o vás, že se sázíte skoro pořád.“

Jack však chtěl vést rozhovor po svém, a tak její poznámku odrazil: „Neměl bych být poctěn, že toho o mně tolik víte?“

„Nejspíš ne, protože spousta toho, co vím, vám neslouží ku cti. Je vám skoro třicet let, a přece často vyvádíte jako lehkomyšlný mladík. Neuplyne měsíc, abyste společnost nějak nešokoval.“

Škubl sebou, jako by se ho to dotklo. „Bolí mě to, ale musím souhlasit.“

„Která z vašich sestřenic na vás vymohla slib, že se mě pokusíte políbit?“

„Skye, ale má v tom prsty i Katharine.“

„Vážně? Pročpak by chtěly, abyste něco takového podnikal?“

Jack se pousmál její zvědavosti. „Obě jsou to umanuté dohazovačky.“

Vykulila modré oči. „Vyprávějte.“

„To je na dlouhé povídání.“

Slečna Fortinová pohlédla na pozlacené hodiny na krbové římse. „Na dlouhé řeči bohužel nemáme čas. Snad byste to mohl nějak shrnout?“

„Bude vám vadit, když nebudu klečet?“ Aniž počkal na dovození, zvedl se a usadil na pohovce vedle ní. Neochotně se pustil do vysvětlování. „Kate si vybájila teorii o tom, že my, bratřenci a sestřenice z rodiny Wildeových, musíme napodobit největší milence historie, abychom si našli pravé partnery. Vy máte sehrát Julii mně – Romeovi.“

Obočí jí vyletělo nahoru. „Čím dál tím překvapivější.“

Jack se ušklíbl. „Mě nepřekvapuje, že si myslí, že bychom se k sobě hodili.“

Zůstala na něj hledět. „Hodili – to jako pro manželství? Určitě žertovala.“

„Pokud si to myslíte, neznáte Kate,“ odušil suše.

„Pak je pošetilá.“

„Přesně to si myslím taky. Její úvahy jsou naprosto scestné.“

„Takže jste si mě dnes večer přišel obhlédnout?“

„Dalo by se to tak říci.“

„Jakou roli ve vašem rozhodnutí sehrála lady Skye?“

Jack na tu otázku odpověděl s ještě menším nadšením. „Nedávno jsem časně ráno mířil na závod dvoukolek, když se mi vetřela do vozu a nedala se odbýt. Neměl jsem na vybranou, musel jsem jí

slíbit, že se na vás podívám, pokud jsem ji nechtěl násilím vyhodit nebo promeškat závod.“

Slečna Fortinová se tiše zasmála. „No jistě, přece byste ho nezmeškal,“ zamumlala. „Tak prominentní člen jezdeckého klubu, nechvalně známý svou riskantní jízdou.“

Ten žabec mě popichuje, snad se i přímo vysmívá, usoudil. Než stačil zareagovat ve stejném duchu, pokračovala: „O lady Skye se dobře ví, jak je přesvědčivá, ale překvapuje mě, lordě Jacku, že jste se nechal sestřenicí a sestrou zastrašit.“

„Nenechal jsem se zastrašit.“

„Ne? Nepozván jste se vetřel na soukromý ples a stopoval mě sem do tetiny knihovny, protože jste se jim nedokázal vzepřít.“

„V tom máte pravdu,“ protáhl sarkasticky. „Ano, je to ponižující. Žádný pořádný mužský nedovolí svým *ženským* příbuzným, aby mu organizovaly milostné záležitosti.“

Znovu zazněl její melodický smích, tak nakažlivý, že se i Jack musel zasmát. „Přiznávám, že nejste to, co jsem čekal, slečno Fortinová.“

„A co jste čekal?“

„Co jsem čekal? Medúzu bez páteře.“

„Proč?“

„Protože vy sama se necháváte nutit do nechtěného manželství s Dunmorem.“

„Myslíte si, že jsem bezpáteří, jenom proto, že hodlám ctít přání rodičů?“

„Chcete si vévodu vzít, nebo ne? Jste až příliš ochotná udělat, co vám řeknou rodiče.“

Nevypadalo to, že ji jeho kritika urazila. Jenom se usmála tím poklidným, lehce tajemným úsměvem. „Jak můžete soudit, když toho o mně víte tak málo?“

O to se s ní nemohl přít. A kupodivu ani nechtěl. Popravdě řečeno, toužil slečnu Fortinovou poznat mnohem lépe.

„Možná přece jen nejste taková měkota,“ uznal.

V očích se jí vesele zablesklo. „Asi bych vám měla za tu dvojsmyslnou lichotku poděkovat.“

Tak inteligentní, tak vřelé oči, napadlo Jacka.

„Uznávám,“ připustila, „že ani vy nejste to, co jsem čekala. Předně máte ve zvyku objevovat se na nečekaných místech.“

„Na jakých místech?“

„Kromě tetina maškarního bálu? Například v Arundelu, domově pro neprovdané matky.“

Teď byl překvapen zase on, i když pečlivě udržoval neutrální výraz. „Proč si myslíte, že se tam objevuji?“

Zaváhala. „Jedna naše služka se v zimě zamilovala do jakéhosi darebáka. Dostala se do *maléru* a mí rodiče ji potupně vyhnali z domu. Poskytl jsem jí prostředky na život v Arundelu, dokud se dítě nenarodí. Jednou v dubnu jsem ji navštívila a viděla jsem vás tam, jednal jste se správní radou. Připadalo mi to tak podivné, že jsem se na vás musela poptat. Ke svému obrovskému překvapení jsem zjistila, že jste patronem a značnými částkami přispíváte na chod domova.“

„To vás museli špatně informovat,“ odbyl ji Jack a potlačil nutkání se na pohovce nervózně zavrtět.

Pátrala mu ve tváři. „Neřekla bych. Ale nikdy jsem nezjistila, co vás k tomu vede. Odkdy zhýralci podporují domovy pro svobodné matky? Leda že by...“

Najednou se odmlčela a v očividných rozpacích zrudla.

„Leda že by co?“ ponoukl ji a potěšilo ho, že jí došla řeč.

„Leda že byste byl otcem dítěte některé z těch ubohých žen,“ dokončila otevřeně.

„Ujišťuji vás, že to tak není. V tom ohledu jsem velice opatrný.“

Matka ho porodila mimo svazek manželský, byť pocházela z mnohem vyšší společenské třídy než osazenstvo domova Arundel. Po tragické smrti lady Clary ho v jeho šesti letech adoptoval šlechtický strýc, markýz z Beaufortu. Jack však v sobě dál nesl punc nemanželského dítěte a nechtěl plodit další bastardy. V milostných záležitostech si dával dobrý pozor.

„Proč jste se tedy stal patronem?“ zeptala se slečna Fortinová.

Protože to pro něj osobně hodně znamenalo, podporovat neprovdané matky. Snad to byl nerozum, ale měl v sobě hluboce zakořeněnou donkichotskou potřebu pomáhat ohroženým ženám, jako

byla Clara, která sama a bezmocná čelila surovým davům za Velké francouzské revoluce.

A přece nijak netoužil, aby toto jeho osobní tažení vešlo ve všeobecnou známost. Nikdy živé duši neprozradil ani slovo o svém spojení s domovem Arundel – příbuzným, dokonce ani Skye, která mu byla z celé rodiny nejbližší.

Ale slečně Fortinové musel něco říct, aby uspokojil její zvědavost. „Stejně jako vy jsem kdysi znal někoho, komu by podobná instituce prospěla.“

Další hodnou chvíli si ho měřila, pak pokývla, jako by došla k nějakému závěru. Když promluvila, znělo to jaksi měkčeji. „Chápu vaši štedrost jako obdivuhodnou věc.“

Jack pokrčil rameny. „To nic není. Věnuji tomu domovu jenom výhry z dostihů.“

„Nepochybně podstatné výhry, vzhledem k vašim úspěchům. A ženy, kterým tam pomáháte, jistě nepovažují vaše příspěvky za ‚nic‘.“

„No, nechte si své zjištění pro sebe, prosím. Nikdo mimo Arundel o tom neví.“

Její tázavý pohled napovídal, že se mu pokouší porozumět. „Vy jste tedy rozhodně hádanka, lorde Jacku. Proč nechcete, aby se o vašem altruismu někdo dozvěděl?“

Protože své soukromé city odjakživa držel v tajnosti, dokonce i před rodinou. Po traumatickém zážitku z dětství, po němž na nějakou dobu téměř oněměl, si kolem sebe vystavěl bariéry, které dokázal zdolat jen málokdo. Neotevíral se lidem snadno, zvláště ne bezstarostným a prakticky cizím mladým dámám, jako je slečna Fortinová.

Její otázku však přešel s cynickým úsměvem a nadsázkou. „Vyrůstal jsem jako nejmladší z Wildeových bratranců a měl jsem co dělat, abych udržel krok s bratrem a bratrance Quinnem. Za takovou změkčilost by si mě pořádně vychutnali.“

V mládí by ho jeho adoptovaný bratr Ash a bratranec Quinn nemilosrdně roztrhali na kusy, kdyby dal najevo jakýkoli jemný cit vůči něžnému pohlaví. Nyní už tomu bylo rozhodně jinak...

„Dobročinnost se nepovažuje za mužskou zábavu,“ dodal Jack.

„Pochybuji, že by vás někdy někdo považoval za změkčilého, můj pane. Ale vaše tajemství je u mě v bezpečí.“

V očích se jí zase objevil ten záblesk smíchu. Jack se znovu přistihl, že ho ovládlo její kouzlo, když svou úchvatnou Julii sledoval.

I ona pro něj byla hádankou. Ve svých dvaadvaceti letech měla být naivní a nevinná. Působila však rafinovaně, bystře a vnímavě. Rozhodně se mu nezdála bezzásadová ani poddajná, jak čekal. A svou upřímností si ho získala ještě víc.

Což zhoršilo jeho dilema. Plánoval si, že ji zastihne o samotě, ověří si, že na té Kateině bláznivé teorii nic není, a půjde dál svou cestou.

Potíž byla v tom, že ho slečna Fortinová naprosto a dokonale zaujala. Ztraceně moc, aby ji čert vzal!

Mlčení se táhlo a ona si najednou uvědomila, jak soustředěně se na sebe dívají.

Odtrhla od něj oči, sklonila se, ostýchavě si natáhla punčošku a pantoflíček, pak k němu zas zalétla pohledem.

„Děkuji za vaši galantní pomoc při ošetření rány, lordě Jacku, ale musím už jít.“

„Ne tak rychle, slečno Fortinová. Teď bych se rád dočkal toho polibku.“

Její úsměv se rozplynul, vystřídala ho nejistota.

„Potřebuji se Skye a Kate pochlubit, že jsem uspěl,“ vysvětlil.

„Nemůžu vás políbit.“

„Nejste ještě zasnoubená s Dunmorem, že ne?“

„Ne.“

„Co vám tedy překáží?“

Sjela pohledem k jeho ústům, pak se mu zas podívala do očí, ale neřekla nic.

„Berte to jako experiment,“ pobídl ji Jack, když mlčela. „Chci jenom vyzkoušet sestřinu hypotézu.“

A je to pravda, odůvodnil si. Pokud se Sophie Fortinová děsí jeho polibku, nemůže být ani řeč o ideální partnerce.

Když se nehýbala, naklonil se dopředu, až se její zralé rty ocitly tak blízko, že se jich mohl zmocnit. Nadechl se sladké ženské vůně a začal ústy lehounce jako peříčkem laskat ta její.

Už při prvním doteku tiše vzdychla. Její svůdná příchut' ho okamžitě vzrušila.

Prudce se odtáhl. Znal jen málo žen, které ho dokázaly rozpálit tak rychle, což samo o sobě nevěstilo nic dobrého. Očividně je to k sobě přitahuje. Je mezi nimi jakési pouto, jiskření, něco tak intenzivního, že se to nedá popřít.

Soudil, že i Sophie vnímá tu jiskru, protože zvedla prsty ke rtům a užasle si ho měřila.

Po dlouhém mlčení si odkašlala. „Zjistil jste, co jste chtěl?“

„Ani zdaleka ne,“ odvětil Jack a v duchu zaklel. Ke své lítosti se po tom polibku ocitl v ještě větším zmatku. Na té zatracené Katei-ně teorii možná nakonec něco bude.

Sophie pomalu vydechla. „Stejně je to jedno. Žádný svazek mezi námi nepřichází v úvahu.“ Znělo to trochu teskně.

„Proč ne?“

„Tak kupříkladu kvůli tomu sváru.“

„Ten jsem odjakživa považoval za hloupý.“

Sophie se zakabonila. „Můj otec ho jako hloupost rozhodně nebere. Podepsal se na celém jeho životě.“

„Jak?“

„Po smrti otcova dědečka přišel jeho rod o titul barona. Spolu s majetkem, který se k němu pojil, připadl jinému příbuznému.“

„A on po té době ještě pořád cítí zášť? Kvůli roztržce, která se odehrála před víc než půlstoletím?“

„Bohužel ano. Nikdy vašim příbuzným neodpustí, že ho připravili o jeho práva. A kromě toho, manželský svazek nás dvou by nikdy nepodpořil, když si umínil vdát mě za vévodu.“ Povzdechla si. „Měla bych se vrátit na ples. Moje rodina se bude bát, co je se mnou.“

Zvedla se z pohovky, chystala se odejít, ale Jack ji chytil za ruku a zadržel ji.

„Nechodte ještě.“ Ten naléhavý tón překvapil i jeho.

„Musím.“

„Dovolte mi aspoň lepší polibek.“

Když zaváhala, vstal i on.

Shlédl na ni a ty nádherné modré oči se zase zadívaly do jeho. Probíhalo mezi nimi cosi prapůvodního a zásadního.

Něco žhavého a citlivého.

Rozechvěla se a o krůček ustoupila, ale Jack odhodlaně sevřel její prsty ve svých.

Pokud tento polibek může rozhodnout o jeho osudu, pak se postará, aby byl nezapomenutelný.